

İsa Ünal

- şiirler -

Yayın Tarihi:

22.12.2021

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması, gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması, kullanılması, dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

İsa Ünal

Eserleri:

Adın Gaypte saklı

03.11.2003/ 23,25

Her şey olabilirdin benden uzakta...

Doğmamış bir çocuk, bir melek ya da bir şeytan azapta
Beklenen sevgili miydin? Yoksa günahım mı arasatta
Gayb ta olsanda kavuşmakta var bu hesapta...

Dalda gördüğüm çiçek senin içindi, vitrinde gördüğüm kazak,
Ben sana kalbim yokluğuna uykularım rüyalarına tutsak
Biliyorum haşret sona erecek rüzgâra değince yaprak,
Vuslatın bittiği yerde kalbime senden başkası yasak,

Aşkın kaidesi yok yazmaz o ya da bu kitapta,
Kendimi gördüm, o görünmez ışıқта,
Siluetin belirdi havada suda ateşte toprakta
Senden başka kimsecikler kalmadı ortalıkta...

Bir gül ağacı oldun kalbimde; üç beş on beş kök,
Sevgiliye verilen koparılmış tek bir gülden çok,
Rengini kalbimde taşıyım dikenlerini ellerimde,
Batar, delik deşik olur kanar,
Neden diyorum neden his yok acı yok...

İsa Ünal

Al Beni Yeniden...

Yılların tortusu ile kaplanmaya yüz tutmuştu kalbim...
karasal iklimin o soğuk yüzünden kalbime meltemin estiğinde...
siyah beyazın için de binbir renk belirdi...
en çokta pembe ve yeşil...
sen her yaklaştığında tenime,
mutluluk kokan bir demet güldün gözüme,
bense diken olmaya gelmiştim eline,

ve sonra;

sana ait bütün birikmişlerimi bozdurup.
azar azar harcamamı istedi benden zaman...
senin kılıcınla savaştım
senin kalbinle yaşadım ben onca zaman,
toprak kokusu ölüme,
çıban yarası iyiliğe salık verdi,
onca kar yağdı ekinimin üstüne
kardan anladım baharın geleceğini,
adını bahar koydumda bekledim seni onca zaman,

şimdi kanayan yaralarının hesabını vermeye,
sana bir ömür vermeye geldim...
albeni eskisi gibi öyküne,
bu kez son nokta olsun adım
ya da Türk Filmlerindeki gibi;
'SON'

17.10.2007

İsa Ünal

An Gelir

21.03.2007

Bir an gelir, anın içimde durur zaman,
Kanatlanır Anka Kuşu, gelir Kaf dağının ardından,
Gök mavisini unuttur, mavi çalar denizden,
Dalgalar boz bulanık hüznün getirir eylülde...

Bir an gelir her şey yakılır içinde,
Bağlasan durmaz, bıraksan gitmez, bir yangın kalbinde,
Su yanar ateş donar senin o gül teninde,
Durur zaman, an biter mekan içinde....

Bir an gelir herkes ölür gözünde,
Şiyaha boyanır her yer mezar içinde,
Ölenler dirilir sen ölürsün can evinde,
Yokluğa sürüklenirsin varlığın özünde....

İsa Ünal

Aşk Oyunu

03.12.2006/ 02,12

O gün başladı bu aşk oyunu,
Ne sağımı bildim ne de solumu,
Verince elimi kaptın kolumu,
Karar kılamadım eğrimi doğrumu.

Sevdan düşürdü beni ateşe,
İbrahim'in sanki içimdeki neşe,
İtilip de körkuyuya düşünce,
Yusuf'u andım hece hece.

Seninle çizdim yolumu,
Düşünmedim başımı sonumu,
Bir denizde verince son soluğu
Kurtuluş için bekledim yunusu.

Aşk imkânsıza dönünce,
Ne gündüz kaldı ne gece,
İsmi yazarken dize dize
Firavun' u da gördüm secdede.....

İsa Ünal

Aşk..

Yaşamaktır aşk;
Dalında kuru bir yaprak misali,
Bütün ümitsizliklere inat,
En sert rüzgârlara bile aldırmadan,
Ait olduğun yerde kalabilmektir...

Savaşmaktır aşk;
Okyanusta bir gemi misali,
Dalgalarla boğuşarak çarpışarak,
Yaralanarak belki omurgadan,
Mis kokulu toprağa varabilmektir...

Ölmektir aşk;
Ruhun alıp başını gitmesidir,
Yitirmektir bedeni, belki de gözleri,
Yârin yüzünde bir ayna görmektir,
Ruhun yeniden vücuda gelmiş gibi...

İsa Ünal

Ayrılık

AYRILIK

Mehtaba boyanmış ay rengi gecelerde pembe Hayallar kurardık,
Çoban yıldızından başlar yıldızları sayardık,
Karanlığa sığıtığımız kurşun gibiydiler;
Kayan yıldızlar keyif katardı demli çayın şekerine
Dilek tutardık.
Oysa ne savaşlar çıkardı milyonlarca kalpte,
Biz Harp öncesi sessizliğin içindeyken,
Bir kar, bir fırtına,
Birden kaybolup gitti koca bir şehir,
Yavaş yavaş beyaza büründü dallar
Ağlar gökyüzü,
Pembeler toz rengi, beyazlar gri;
Bavullar toplanmaya hazır,
Bir yerlere gidiş var belli,
Yıllar yılı beklediğim özgürlük
Ellerime vurulan pranga şimdi,
Bir ellerin bir gözlerinin ışığı
Birde nefesim eksik boğazımda,
Tamda yanı başıma gelmişken mutluluk,
Feleğin kalemi siyaha döndü,
Büyük harflerle yazdığı AYRILIK,
Şimdi gitmem gerekiyor yeniden,
Giderken yanıma aldığım sana dair küçük bir arılık...

04,09,2008

İsa Ünal

Ben Geldim Sevgilim...

21.03.2007/ 03.50

Sana aldığım çiçekleri getirdim,
Ben geldim sevgilim,
Geçerken gözüme ilişti bu orkide,
Çok sevdiğini söyledin ya kaçmadı gözümden,
Ve yanında ki kırmızı gül,
Orkideyi alırken sevgim sıkıştırdı,
Gülü de aldım yanında,
Kabul eder misin bilmem ama
Sevdiğin için aldım bunları sana,
Eski günleri düşünerek geldim kapına,
Ben geldim sevgilim....

Dışarı çok soğuk,
Yarım yamalak elbisem, yırtık kalbimle,
Kulağında şimşek sesi, iliğime kadar ıslanmış tenimle,
Yokluğunda donmuş sesimle,
Varlığına susayan nefesimle,
Ben geldim sevgilim çiçeklerle,
İçeri alıp ısıtır mısın?
Eski günlerdeki gibi hoş geldin diye,
Beni kabul eder misin?
Ben geldim sevgilim
Elimde çiçeklerle....

İsa Ünal

Bence Biz

BEN;

Yalnızlıklar içinde bir serzenişim hayata,
İçimden neler gelir geçer,
Kaç kez kavga ederim kaderimle kimseler bilmez,
Sana dair bir yokluk çeker gözlerim,
İki damla daha düşer kalbimden rengi siyah,
Mavi biter zifiri karanlığa dönüşür mehtap,
Ben yine inceden inceye uzanırım kanlıca sırtlarına,
Oysa kimseler görmez omuzlarımdaki yükü,
Ben bilirim, ben taşırım seni ve sensizliği,

SEN,

Karşıda görünen hisar kadar eski,
Ve bir o kadar kıymetli hatıralarla dolu bir anıt,
İçinde binlerce aşk ve binlerce insan taşır gibi heybetlisin hala yüreğimde,
Her vakit düşünürüm anlağımda gidişini,
Anlayamam, anlatamam gözlerimden silinişini,
Çağlar mı değişti tarih mi attı yeni bir asra,
Ben senden bir yüzyıl sonra mıyım,
Yada sen benden birkaç yüzyıl önce...

30.08.2008

İsa Ünal

Birtek Sen Kalırdın...

26.03.2007/ 02,51

Sen benim yeşeren yaprağımdın,
Takvimlerde yazmayan tarihlerde,
Kar yağar sis çökerdi şehrin üstüne,
Yer beyaz ay bulut giyinirdi,
Tek sen kalırdın,
Rengini kaybetmeden düşlerimde...

Uğultular içinde sen konuşurdun bir tek,
Manavın, bezirgânın sesi değmezdi kulağıma,
Bağırınlar susup dalarken yalnızlığıma,
Ruhuma dolardı musikin,
Tek seni duyardım,
Anlamını yitirmeden yüreğimde,

Bütün çıkmaz sokaklar sana çıkardı,
Haritalar seni göstermezdi yolların bitiminde,
Köşe başlarındaki okları bir ben görürdüm,
Yollar bitmezdi oysa sokakların sonunda,
Tek sana gelirdim,
Bastığım her kaldırım taşında...

Hayat bağımdı zülfündeki her bir tel,
Ne zaman ölüm gelse aklıma sayar yeniden başlardım,
Mahkûmlar giderken tek bağla ölüme,
Saçlarının çokluğu ile tutunur hayata, kendime şaşardım,
Tek saçlarına sarılırdım,
Ölüm kokan uçurumların kenarında...

Sen benim görmeden inandığımdın,
Tanrıdan arta kalan dünyevi yüzümde,
Nedenleri sonuçları aramadan sana koşardım,
Her şeye neden arayanların inadına,
Tek seni bulurdum,
Bütün nedenlerin sonucunda...

Sen bendin aslında varlığımın özü...
Çıkarınca seni soldu gönlümün gülen yüzü,
Unutmadım bulutların üstünde verdiği sözü,
Çıkarsan da dünyaya baktığım pembe gözü,
Tek seni görürüm,
Şimdi olmadığın her yerde...

İsa Ünal

Cinayet

30.03.2007/ 02.18

Sinir harbi bu, ihanete okunan lanet,
Beynimin içindeki sanki küçük bir kıyamet,
Sabrın sonundadır dediler selamet,
Olmasın bu sabrın sonu cinayet...

Hala aklımda ettiğin onca hakaret,
Söner mi içimdeki acıyla bu hararet,
Nasıl tuttuğun onun ellerini hayret,
Olmasın bu aşkın sonu cinayet...

Onca yıl namus onur diye nutuk at,
Sonra hepsini tut kolundan kuyuya at,
Utanmadan git bide başkalarıyla yat,
Olmasın bu namussuzluğun sonu cinayet...

Artık üzerindeki insan bedenini çıkar at,
Kaçış yok bit gün karşına çıkacak sırat,
Ağlayacak o gün şimdi gülen o surat,
Olmasın bu gülüşlerin sonu cinayet.....

İsa Ünal

Çocuk Yüzlüm

Bir eylül hazanında yeşerdi sararan düşlerim,
Yeni filizlenmiş hayatına karıştı umutlarım,
Çocukluğuna kaptırdım olgun bildiğim ruhumu,
Ümutla sulanan yarınlarına çevirdim yolumu,
Ben senin yüzünde başladım hayata bembeyaz
Elimde tertemiz bir sayfayla
Saflığını çizdim yıllarca senin bakışlarınla
Ben sadece seni sevdim çocuk yüzlüm....

O bakışların var şimdi gözlerimde,
Kalbinin heyecan dolu atışları var,
Eski paralardan yapılmış saç bağın,
Kıvır kıvır saçların, Lacivert spor montun
Özlediğinde titreyen sesin,
Kral deyip sonra çirkini ekleyişin,
Külkedisi olup sessizce kalbime girişin var,
Senin bakışlarında gördüm hayatı tertemiz
Ben sadece sana baktım çocuk yüzlüm....

Rüzgarda savrulan saçlarını özlüyorum,
Penceremde seni beklediğim sabahları,
Akşam vakti seni alıp götürən yolları diyorum
Canım deyip sarılırken döktüğün yaşları,
Sendе tattığım her şeyi kavuşmayı ayrılmayı,
Ben sadece seni özlüyorum çocuk yüzlüm....

Şimdi zamanımı yitirdim saatim yorgun,
Yelkovan almış başını gidiyor akrep kırgın,
O gece yaptığın kalbime büyük vurgun,
Hatırlar mısın? Bir ev kurmuştuk hayallerimize
Oradasın diye her gece yorgun argın
Ben sadece sana koştum çocuk yüzlüm....

21,03,2007

İsa Ünal

Dost Kalpler

Sevda treni çoktan geçmiş,
Körkütük sarhoş olmalı bu gece,
Uzaktardan bir ses bir haber gelince
Kadehler dost kadehine vurmali bu gece,

Sevda olmadan yaşanır biraz buruk olsa da;
Turnalar kanatlanır dosta gider bu gece,
Kalpte küçük bir sancı çarpsa da;
Kadehime dost kadehi vurmali bu gece....

Çilem bana kalsın düşmanlar bilmesin içimi,
Yardan geçtim; yarenler tutsun elimi,
Hasret kalsın vuslat alsın yerini;
Kalbimde dost kalbi çarpsın bu gece....

İsa Ünal

Durma Git...

Durma artık var git uzak uzak illere...
Sakin benden bir dem vurma ellere...
Aşk-ı nar yanar seyr-ü seferde gönül....
Hadi durma kaybol ufukta, göklere süzül...

Sana yaklaşmak imkansız olsun bana...
Var ise bir maruzatın ise şimdi fısılda...
Duyulmasın sonra sesin ümitlenir gönül...
Hadi durma kaybol ufukta, göklere süzül

Ne sorarsın bülbüle gülün yerini...
bilir mutlak en güzelini...
bülbülmü ki ne yapsın kokunu gönül...
Hadi durma kaybol ufukta, göklere süzül...

23.11.2007

İsa Ünal

Ekmek Sen ve Ben

Senin tarlana ekdim ben ekinimi...
Baharda başağa dönecek yesili...
Kov şu kargaları yemesin taneleri...
Buğday un olacak un ekmek,
Bizim hayatımız kurulacak üstüne;
Ekmek. sen ve ben...

Kov su kargaları yemesin tanelerimizi
Ekmek sen ve ben birleştirelim ümitlerimizi,
Senin tarlan benim ümidim olsun,
Sararsın başaklar harmana vurulsun,
Kargalar çatlasın senden korksun,
Kov su kargaları
Ulaşamadıkları umudumuz olsun,
Ekmeğimiz olsun,
Yep yeni bir hayat olsun;
Ekmek sen ve ben....

26.11.2007
16,23

İsa Ünal

Görmedim Ki

Ben senden züleyhanın gözlerini
Ben senden züleyhanın saçlarını
Ben senden züleyhanın sadakatını
Görmedim ki;
Yusuf olup aşkına yanayım...

Ya da aslı mı oldun çaresizlikte,
Leyla mı oldun çollerde,
Kadın olduğunu dillerde
Duymadım ki,
Ferhat olup Şirini arayayım...

Ben ben oldum Sen sen.....

İsa Ünal

Günaydın Olsun..!

Şafak söktü sevgilim uyan...
İçinde ne varsa kaldır ayağa...
Fikrin duygun olsun bu sabah...
Aç gözlerini sevgilim günaydın olsun sana....

21 kasım 2007
saat 10,27

İsa Ünal

İçimizde İntihar Edenler Vardır

11.04.2005 / 03,15

...İÇİMİZDE İNTİHAR EDENLER VARDIR...

Yıllarca ararsınız yıllarca beklersiniz. Özlemle ve bulma ümidi ile. Hiç ummadığınız bir anda karşılaşır ve onu içselleştirirsiniz. Onu hayatınızın en değerli varlığı yaparsınız. Hayata dair neleriniz varsa onunla paylaşmaya hazırsınızdır. Kişilikleriniz tipleriniz karakterleriniz uymasa bile Ahmet ALTAN'ın deyimi ile dışardan görenlerin fark edemediği bir şey vardır sizde sizin hastalıklarınızın kıvrımları tam olarak birbirini tamamlamaktadır. Ve mutlu olmak içinde bu yeterlidir. Varoluşsal hedeflerinizi gerçekleştirmek ve kendinizi duygusal olarak anlamlandırabilmek için sizin açınızdan olmazsa olmaz olan, kendinize anlam yükleme kendinizi ifade edebilme çabasını verirken hep eksikliğini hissettiğiniz beğenilme ve kendinizi duygusal bir statüye kavuşturma mücadelenizde bu güdülerinizi doyurabilme savaşınızda sizin için temel şart olan aynı hastalığı paylaştığınız insan artık hayatınızdadır. Artık hayatta bir şeyi yaparken kendinize şu soruyu sorunca sizin açınızdan en doğru ve anlamlı cevabı vereceksiniz.

Niye yapıyorum?

Çünkü attığınız her adımda yaptığınız her işte ondan bir parça bulursunuz. Ve her şeyde onun bir parçasını bulursunuz... Ve bu şeyler sizin temel mutluluk kaynağınızdır. Mutluluk kavramı ancak onu düşünerek ve onun için bir şeyler yaparak sizinle bir etkileşime girer. Onun olmadığı her yerde her şeyde iletişiminiz mutsuzluk kavramı ile olacaktır.

Artık hayatınızın en vazgeçilmezi, anlamı, kendinizi ifade edip anlamlandırabildiğiniz tek noktası olmuştur. Sizin okyanusta yakıtı biten ve yelkenleriyle ilerlemeye çalışan geminizi istediği yöne sürükleyebilen nereden estiği belli olmayan tek ve en güçlü rüzgârdır o. Nereden eseceği hiç belli olmaz çünkü bildiğiniz zaman aşk olmaz. Onu sahiplenirsiniz, bir işçinin alın teri ile para kazanıp onu sahiplenmesi gibi ona değer vermesi gibi. Ve onu hep biriktirmeye çoğaltmaya çalışırsınız. Onu bir işçi gibi çalışarak daha çok kazanmaya çalışırsınız. Hasta olan yönlerini sizin hastalıklarınızla birleştirip yok etmek için bütün gücünüzü harcarsınız. Temelde hep onu daha da çok kazanma, biriktirme ve yüceltme azmi vardır. Çünkü o çoğaldıkça, vücudunuzdaki her bir zerrede, kalbinizde, ruhunuzda, etinizde, teninizde, benliğinizde daha çok yer kaplayacak ve ruhunuzda kapladığı alan çoğaldıkça size daha çok mutluluk vermeye başlayacaktır. Ona her şeyi öğretmeye, onda var olan gizil yönleri ortaya çıkarmaya potansiyelini fark etmesine ve onları hayatta uygulamasına yardım etmek temel hedefleriniz arasındadır. O öğrendikçe kendinde var olanları fark ettikçe size daha fazlasını verecek ve siz hem onunla hem de sizin ortaya çıkmasına neden olduklarınızla ve en önemlisi de size verdiği şeyler çoğaldıkça ve size hitap eden yönleri arttıkça mutlu olacaksınız sevişmelerinizde bile artık şehvetinizin yanında bütün ruhunuzla ruhunuzun yanında kalbinizle ve bütün benliğinizle kendinizi teslim edecek ruhunuzun daha önceden hiç görmediğiniz dokunamadığınız farkında bile olmadığınız noktalarının titrediğini hissedeceksiniz. Bundan sonra kendinizde fark ettiklerinizle ya da fark ettirdikleri ile sizin aslında çok dar zannettiğiniz benliğinizin ne kadar geniş ve bilinmeyen noktalarının olduğunu görerek duygusal olarak var oluşsal hedeflerinize yaklaşacak kendinize önceden tahmin bile edemeyeceğiniz kadar yüce hiç bilmediğiniz kadar güzel bir anlam yükleyeceksiniz. Ama kendinize yüklemeye çalıştığınız anlam dünyanın en yüksek dağından daha yüksek bir dağdır ve o en yüksek dağın zirvesine çıkmak tahmin edebildiğinizden bile çok daha meşakkatli bir iştir. Bu durum sizi zirveye sadece biraz yaklaştırmıştır. Ama her zaman olduğu gibi dağın zirvesine en yakın olan yerleri en sarp

ve en zor olan yerleridir. Ve işin en zor kısmına gediğinizi bilmelisiniz. Siz bir çok şeyin farkındasınız, hastalıkların uyumundan kendinizi tamamlamaya, kendinizi anlamlandırmaya kadar, karşıdaki kişinin gizli ve açıkta olan yönlerine kadar bir çok şeyi fark ediyorsunuz. Can diyorsunuz. Ya karşınızda ki sizin bunca anlam yüklediğiniz belki de onda olmayan özellikleri bile ona yüklediğiniz kişi bunların farkında mı? Sizi dağın zirvesine yaklaştırırken nereye gittiğinin farkında mı? Başlangıçta bu soruları kendimize sormayız. Zirveye doğru yaklaşırken aklınızın aydınlattığı ve aşkınızın sürüklediği yolda siz emin adımlarla ilerlerken bize enerji veren güç veren aşkımızın hiç beklemediğimiz bir anda keseceği ve bizi geldiğimiz yere yani anlam dağının en dibine geri döneceğimizi düşünemeyiz. Oysa bizim elimizden tutan oralara çıkararak o güç bir anda elimizi bırakır ve bizi sonsuz bir uçuruma en yüksek dağdan bile daha yüksek olan anlam dağının zirvesine en yakın yerden aşağıya bırakır. O an ölüme giden sadece bizizdir. Çünkü bizi oradan aşağı bırakan can dediğimiz mutluluğun kerametini o dağın zirvesinde ve kendinde zanneder. Mutluluğu dağda ve kendinde görür. Oysa hastalıklarının uyumunu, boşlukların birbirini kapattığını ikimizin birbirimizin anlam yarısı olduğunu göremez. Biz ise bunların farkında olduğumuz için aşağı yuvarlanmaya uçurumdan düşmeye başlarız. Bu ilk atılışımızdır ve ölümlerle burun buruna geldiğimizde yere çakılmak üzereyken tesadüfen tutunacak bir dal buluruz. Ve ölmekten kurtuluruz bu seferlik. Ve kendi çabalarımızla hayatta çok az insanın çıkmayı başarabildiği anlam dağının zirvesine en yakın yere doğru tırmanmaya boşluklarınızı kapatmak için kendinizi yeniden anlamlandırmak için ihtiyaç duyduğunuz kişiye doğru bir hamle yaparız, öyle bir hamle ki can havli ile ona sarılmak için bütün gücünüzle ve bütün acizliğinizle yaptığımız son bir hamledir bu. Ve yeniden onun yanına çıktığımızda o yine bir çok şeyin farkında değildir. Alışkanlıkları nedeni ile yalnız kaldığı bu ortamdan kurtulmak için yine size sarılır. En son sevişmelerini yaşar bizimle. Ancak o artık o eski sizin bildiğiniz kişi değildir. Yokluğunuzda farklı şeyler düşünmüştür. Ama hastalıklarınız kronik olduğu için hala birbirini tamamlamaktadır. Siz bu beraberlikte sürekli olarak ne zaman bir kez daha en yüksek dağın zirvesine en yakın yerden aşağıya bırakılacağım sorusunu düşünerek bütün acizliğinizle elinizde size dair kalan ne varsa iyi kötü ayrımı yapmadan ona vermeye onun yoluna sermeye çalışırsınız. İyi kötü ayrımı yapmazsınız çünkü yapamazsınız kafanız hep ne zaman bırakılacağım sorusu ile meşguldür. Ve bunu engellemeye çalışırsınız. Diz bunları düşünürken o yine yalnızlık ortamından kurtulur istediği her şeyi yapmanız onun hoşuna gider. Ve bunları kendisinin bir özelliği zannedip sizsinizde o dağın zirvesinde kalabileceğini düşünür ve kendisini yüceltir. Hiç ummadığınız bir anda elinizden elini çekiştir. Ama bu kez uçurumdan düşerken yalnız değilsiniz sizinle beraber uçurumdan aşağıya da gelir. Oysa siz daha önce yaşadığınız bu olayı tecrübeniz sayesinde daha az hasarla atlatırsınız. Çünkü tutunacağınız dalın nerede olduğunu bilirsiniz. Ama o kendi eli ile hem hayatında ve kendi içinde hem de sizin içinizde intihar etmiştir. O düşme sırasında dal gibi gördüğü kara bir buluta elektrik yüklü kara bir buluta tutunmaya çalışır. Ama o kara bulut elektrikle yüklü zindan kadar kara bulut onu içine çekerek ona en büyük acıyı en karanlık hayatı ve geri dönme şansı olmayan intiharı hediye etmiştir. İntihar, çünkü zirveye en yakın olan yerde mutlu olmanın kerametini sadece kendisine yükleyerek sizi aşağıya atarken aslında kendisini de atmıştır. Bu bir intihardır. Bu bir bile bile ladestir. Bu kendisine yazdığı ve kendisinin imzaladığı bir ölüm fermanıdır. Bu fermanı imzalarken o mutluluk budalası olduğundan ne yaptığının farkında değildir. Ancak düşmeye başladığı andan itibaren bunları düşünmeye başlar. Aslında kerametinin kendinde olmadığını bunun bir hastalıkların uyumu olduğunu bunun bir ikili kombinezon olduğunu o zaman anlamaya başlar. Ama geri dönme şansı, yeniden ikili kombinezonunun diğer yarısını, birlikte şarkı söylediği düet arkadaşını bıraktığı yere geri dönme, en yüksek dağ olan anlam dağının zirvesine en yakın olan yere yeniden çıkma şansı artık çok azdır.

İçimizde intihar edenleri yaşatmaya onları son nefesini vermeden kurtarmaya çalışırız. Elimizden gelenin daha fazlasını yaparak onu yeniden birlikte oluşturduğunuz anlam dağının en yüksek yerine çıkarmaya çalışırız. Çıkarmalıyız çünkü oraya yeniden çıkmamanın ve yola kaldığımız yerden devam edebilmenin tek yolu vardır; onu da yanımıza alıp yolculuğa başlamak. Ama o intihar etmiştir. Ve onun içimizdeki ölümü bize acı vermeye başlamıştır. Acıların en büyüğünü yaşarız. O ise intihar ettiğini çok geç anlamıştır. Kendi hayatına ve bizim hayatımıza yaptığı kötü etkinin sonradan farkına varmıştır. Ancak bu noktadan geriye dönüş artık çok zor olacaktır. Şansı çok az olduğu için ve bunu bildiği için korkar panikler kara vermekte zorlanır, sağlıklı karar veremez. Uçurumda birlikte yan yana yuvarlandığı kişinin yani sizin elinizden tutması gerektiğini düşünemez. Sizin elinizden tutsa siz tutunacak dalın eresi olduğunu önceden bildiğiniz için o da kurtulacaktır. Elinizden tutmamasına bir anlam veremezsiniz. Çünkü o anda karar veremeyecek kadar korkuludur ve panik halindedir. Ta ki son nefesinden önceki son nefesinde zindan kadar kara ve elektrik yüklü bulutla temasında anlar doğruyu ama kara bulut onu içine çekmektedir. Ve artık bütün şanslarını kaybetmiştir. Artık vakit çok geç olan bir vakittir yeni bir şans için. Son nefesini verirken ise yaşadığı mutlu olaylar haz aldığı şeyler, değerli olma anlamlı olma kendisinden başka bir yerde olan anlam yarısını bulma aşk yarısını bulma gibi olaylar bir bir canlanır gözünün önünde ve sizin onu kurtarma çabalarınızla beraber onun kayıtsız kalması canlanır. Sonunda işe son söz olarak pişmanlık yüklü umutsuzluk yüklü kısık bir sesle avazı çıktığı kadar bağırarak istemesine rağmen kısık bir sesle kimsenin duyamayacağı kadar kısık bir sesle KEŞKE deyiverir. Ama artık çok geçtir, o kara bulut çevresini kapatmıştır ve bir daha iletişim kurma şansımız kalmamıştır. Evet, içimizde intihar edenler vardır...

Ve yaşatmaya çalışıp ta yaşatamadıklarımız...

İsa Ünal

İkinci Gerçek

05.11.2006/ 03.51

Kütüphaneden aldığım eski bir kitaptın
Üzerinde dokunulmamışlığın tozları
Layıkıyla anlamlandırabildiğim ilk cümleyi içinde taşıyan
Kelimelerin sevişerek anlamla buluştuğu
En anlamlı ve beni ruhumun gaybına götüren
Daha önce hiç söylenmemiş
İlahi sözlerin gerçekliğine en yakın
Senin sözün sadece sana ait,
İnandığım ikinci gerçektin....

Ve sonra;

Çaresizlik en keskin hançerini sapladı
İçimin bile en iç noktasına
Rafına geri dönerken sen
Kalıp öylece çaresiz, tozlarda saklı kalan parmak izlerimi seyrettiğimde,
İçimden içime kanlar boşaldı,
Nefesimi de yanına alıp beni öylece nefessiz bıraktığında,
Kanlar irine döndü sonra,
Rahatsızlık verici kokusunu boş kalan gırtlığımda duyumsadığım,
Alıp gittiğin nefesim oysa sendin, "Şifa" lı nefes,
Layık olduğu anlamıyla buluşan ilk söz ve ikinci gerçektin....

İsa Ünal

Karanlıklar İçinde

Ben gecemi geldim dünyaya anne,
Neden her girdiğim yol karanlık,
Ay usul yıldızlar kaygan yine bu gece,
Geçmişim bir kara yılan gibi
Koynuma sokulur sessizce
Sahurun sehere döndüğü yerde,
Boğazımda düğümlenir binbir hece,

Bir şehrin arka sokakları gibi terkedilmiş ruhum,
Şimdi karanlıklar içinde kalmış bir küçük çocuğum,
Ağlasam kimler anlar, bilmemki duyulurmuyum,
Yar zehrini akıtmış kalbimden vurulmuş uyurum
Bekleme anne bekleme uyanmam artık,
Birkez geldim gece vakti ikinciye yok umudum,
Yıllar yılı bir dünya oldum,
Göğsümde binlerce ülke binlerce yürek
Şimdi en çok özlediğim belki de sevgili yurdum....

İsa Ünal

Kelebek Yaşamalı...

17,11,2006/ 23,12

Geceleri, bazen hayalini kurduğum tatlı bir rüya bazen de bir kâbusla uyanıyordum uykularımdan. Bu noktaya gelirken aslında beynimin ve kalbimin kontrol edilemez bir güç tarafından yönlendirildiğini görebiliyorum ama buna müdahale etmeye çalıştığım her noktada kendimi biraz daha olmaktan korktuğum yere yakın hissediyordum. Kaçış için attığım her adım aslında bir kaçış olmaktan çok bir yöneliş oluyordu bu çetrefilli duyguya. Burada yaşadığım duyguların mutluluk verdiğini saklamaya çalışmam aslında sadece kendime söylediğim bir yalandan başka bir şey değildi. Bazen istemeden de olsa kalbimdeki ince sızıyı hayallerimle karıştırdığımda ise içime dolan mutluluk dünyadan tamamen kopmama neden oluyordu. Ama bu hep iyi başlayan kısa süren ve acı bir titremeye sona eren bir hayal dünyasından başka bir şey değildi.

Belki kabullenmesi zor ama gerçek olan birçok şey vardı bu hayal dünyasının en iç noktalarında ve her aklıma gelişinde bana başımı gövdemden ayırırçasına büyük acılar veriyordu. Bu acılar, her gece rüyalarımın gelerek beni yaşamın gerçekleri ile karşı karşıya bırakan kâbuslar olarak karşıma çıkıyordu. Ve bu yaşanan duygu yoğunluğunu kabullenilmesi zor gerçekleri anlayışla karşılayacak kim vardı ki çevremde. Hiç kimse...

Bu aralar tüm duygularımın yıprattığı kalbimle ve düşünmediğim kendimle baş başa kalmayı yeğledim. Kendi başıma ne kadar başarılı olabilir ne kadar sorunlarımı alt edebilirdim orasını bilmiyordum ama mücadele etmeliydim. Beklide gerçek olabilecek hayallerimi de yerin dibine sokacak yeniden benimde istemediğim bir hayat yaratacaktım kendi önümde. Ama zannediyor musunuz ki başarabildim bunun bir yerde imkânsız olduğunu anladığımda kendime yeni bir dost da edinmişim farkında olmadan.

Evimin sigara kokusu sinmiş duvarlarıydı beni tek anlayan. Oysa içimde biriken duygular o kadar fazlaydı ki... Bu duyguları anlatabileceğim tek bir insan bile bulamayışım benim kâbus dolu gecelerimin tek sebebiydi beklide. Korkularımdı beni engelleyen, bu korku kaybetme korkusu değildi elbet, bu el değmemiş bir hayatı yok etmenin korkusuydu. Karşımda duran hayat daha yeni filizleniyor, yeni çiçek açıyordu. Yeni yapılmış bir gemi gibi önünde açılacağı büyük okyanuslar vardı. Yorgun bir kelebeği anımsatıyordu bana avuçlarımda içinde soluklanan. Birazcık fazla sıksam ölecek serbest bıraksam korkudan uçup gidecek ti avuçlarımdan. Bunlardı korkularım, bu paradokslar içinde her gece radyoda çalan duygu yüklü müzikler eşliğinde konuşurdum evimin sigara kokusu sinmiş duvarları ile ve çok iyi biliyordum ki o duvarlar çok iyi bir sırdaştı benim için. Belki bir gün ben çıkıp gittiğimde bile duvara resmini astığım paslı çividen başka hiçbir şeyimi başkalarına vermeyecekti. Güvenirdim ona sonsuza dek, hiç kızmazdı bana, ne söylesem anlardı beni, hatta sinirlendiğim zaman attığım yumrukları bile görmezden gelir, yine kollarını açardı bana. Çünkü o sevgiyi sıcaklığı bilirdi en ziyadesiyle karşılık ta beklemezdi hiçbir zaman. Hem bilmeseydi her insan hayalini kurar mıydı o sıcak evin. Benden önce başkaları da kalmıştı o odada ve onların birçok sırrına sahipti, ama hiçbirinden bahsetmemişti şimdiye kadar bana... Şimdi bir ben biliyorum bir de odamın sigara kokusu sinmiş duvarları biliyor içimde biriken patlamaya hazır duygu yoğunluğunu. Ben, bana ait olduğunu zannettiğim

Kelebeğin uçup gitmesinden korkuyorum, onun korkusu ise çok farklı benden. O benim korkularım yüzünden kelebeğin ölmesinden korkuyor. Çünkü çok iyi biliyor kelebek

benim yaşama sebebim varlığımı anlamlı kılan tek varlığım hayatta, o ölürse bende öleceğim. Bu anne sevgisine benzemez, baba sevgisine benzemez, kardeş sevgisine hiç benzemez bu bambaşka bir anlam bambaşka bir şey, bu nefes gibi kalp gibi su gibi bir şey eğer fark edebilirsiniz tabii ki. İnsan suyun çok olduğu yerde suyun değerini nefes aldığı zaman nefesin değerini pek önemsemez ama önemsedığı zaman onu kaybetmemek için çabalar ya benimkisi de öyle bir çabaydı işte onun hep var olmasını istediğim için böyle çırpınıyorum benim olmasa bile kelebeğin yaşamasını istediğim için... İşte bu benim karanlık dünyam. Şimdi siz merak ediyorsunuz kelebeğin ne olduğunu ama onu hiç öğrenemeyeceksiniz, ta ki odamın sigara kokan duvarları konuşuncaya kadar. Eğer bir gün dile gelirse...

Evet, kelebek yaşamalı yaşatmalıyız onu, kendimizi ve hayallerimizi yok etme uğruna bile olsa..

Kelebek yaşasın...

İsa Ünal

Mazeretsiz

Bu hayat neden böyle;
Mazeretsiz...
Sen ve ben yani biz...
Ağda balık gibi çaresiz...
Kalkmak isterken hep düşeriz...
Şiirler yazar mısralar dizeriz..
Şairler içimizde, şairlik ruhumuzda...
Yazdığım sen,
Yazdığım ben
Ve pek tabii ki biz...
Şiir yazarız çünkü mutluluğa hasretiz...

Reşimlerde kalır ışığımda büyüyen göz bebeğin,
Işığı görmem sende kaldı göz bebeğim,
Sen ve ben yani biz,
Ağda balık kadar çaresiz,
Ve hayat,
Avını bekleyen balıkçı kadar kalpsiz...

İsa Ünal

Necip Fazıl Ve Beklenen Üzerine Bir Yazı

24,05,2005/ 00,37

Beklenen

Ne hasta bekler sabahı,
Ne taze ölüyü mezar,
Ne de şeytan bir günahı,
Seni beklediğim kadar...!

Geçti istemem gelmeni,
Yokluğunda buldum seni;
Bırak vehmimde gölgeni,
Gelme, artık neye yarar...?

Necip Fazıl KISAKÜREK

YOKLUĞUNDA ARADIM SENİ....

İnsanlık tarihine diyalektik oluşum süreci bağlamında baktığımız zaman en önemli uğrak noktalarından birinin aşk olduğunu ve aşkın değişik boyutlarının bu oluşum sürecinde çok önemli bir yer tuttuğunu görmekteyiz. Aşkın bir boyutu olan isteme, arzu ve buna bağlı olarak kavuşma özlemi belki boş yere olan bir eylem olsa bile beklemenin değişik şekillerde ortaya çıktığını ve bu duygunun şiirlerde duygularda ve değişik şekillerde ifade edildiğini görmekteyiz. Bu bekleyiş belki bir sevgiliyi belki bir ideali belki ilahi bir gücü bekleme olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu da aşkın diyalektik boyutta ortaya konuluş şeklini bize göstermektedir.

Beklemenin insan üzerinde, aşkın bir boyutu olarak yaptığı etki nedeniyle bekleyişin boyutunun birçok durumda sınırları aştığını görmekteyiz. Bu sınır şairimizin şiirinde de ortaya koyduğu gibi bazen hayallerin üzerine çıkmış bekleyişle beraber arayışın belki de umudun hat safhaya çıktığı bir duygu yoğunluğu olarak cereyan etmiştir. Bu yoğunluk değişik zamanlarda efsaneleşen destanlaşan (idealler anlamında) bazen halk kahramanlarını ortaya çıkaran hikâyelerle şiirlerle bizim toplumumuz için türkülerle dillerde dolaşmıştır.

Beklemeyi iki boyutta ele almak şairin duyguları doğrultusunda fayda sağlayacaktır. Beklemek ilk olarak daha basit bir şekilde istemek arzulamak ve kavuşmayı istemek olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu insana acı veren bir duygu, kabus dolu gecelerden sabaha varmaktan daha yüce, genç bir cesedi yutmak için bekleyen mezardan daha şehvetli, belki de canlı canlı kafa derisi yüzülen bir insanın çektiği acıdan daha çok acı veren bir duygu olarak karşımıza çıkmaktadır. Duygusal acılar insanın bütün varlığını tehdit eder ve kendi olmaktan çıkarır. Bu bağlamda fiziki olarak bu acıların bir karşılığını bulmak hakikaten imkânsızdır. Bu aşamada insanın çektiği acılar insana acı olarak görünmez sevgiliye beklenen sevgiliye ulaşmak için yaşanan bir süreçtir. Bu sürecin sonunda ona ulaşılacağı umudu her zaman vardır bu umut hiç kaybolmadan artarak devam eder. Sevgili, beklenen sevgili yücedir artık onun hayali ile yaşamak mutluluk kaynağıdır.

Bekleyişin daha ileri boyutlarında beklenenin yokluğu ile varlığını yakalama, yoklukta onu yaşama duygusu ön plana çıkmıştır. Bu duyguyla beraber aslında zihnin üzerinde ondan daha ileride yüce bir varlık tasarlanmaya başlamıştır. Beklenen varlığa mükemmeliyetçi bir bakış açısı getirilir ve o sevgili her şeyin üstündedir artık Belli bir aşama sonunda beklenen sevgili özlenen sevgili bile bu zihinde tasarlanan mükemmelliğe erişme şansını kaybeder. Çünkü bekleyen bekleneni kutsallaştırmış

kendi dünyasında onu yeniden yaratmıştır. Dolayısı ile beklenen o kutsallığın çok uzağında kalmış, zihinde tasarlanan kutsal varlığa göre çok basit kalmıştır. Bekleyen beklediğine kavuşmayı istemez bu noktada çünkü onun kutsal varlığını ya da kutsallaştırdığı sevgiliyi beklenende bulması mümkün değildir.

N. Fazıl KISAKÜREK beklenen adlı şiiri ile insanın yaşadığı bu süreci en iyi şekilde dile getirmiştir. Şiirin birinci bölümü tamamen beklemenin daha basit boyutunda ele alınmış ve başlangıçta duyulan kavuşma özlemi net bir şekilde dile getirilmiştir. Çekilen hasretin büyüklüğü ortaya konulmuştur. Kabus dolu gecelerde sabaha kavuşmayı isteyen bir hastanın duyduğu özlem, en büyük özlemi insana günah işletmek olan şeytanın günahı beklemesi bile şairin kaleminde beklenen sevgiliye duyulan özlemin yanında küçük kalmıştır. Bu bize bekleyenin çektiği acının boyutunu tüm çıplaklığı ile göstermektedir. Şiirin ikinci bölümünde ise mükemmeliyetçi bakış açısı ile yaratılan sevgiliye beslenen aşk ve gerçekten beklenen sevgilin bu mükemmelliği karşılayamadığını yine çok net bir şekilde ortaya koymuştur. N. Fazıl'ın duygularını şu cümle sanırım en iyi ve en kısa şekilde ortaya koyar: "seni aradım ve bekledim acı çekerek, gelmeyince yokluğundan bir sen yarattım senden daha yüce sen bile ulaşamazsın bu yüceliğe....."

Bir çok insanın içinde yaşadığı duyguları kalemin ve sözlerin yardımı ile kendi bakış açısından bu kadar net bir şekilde ortaya koyabilmektir usta şairlik N. Fazıl ustalığını ve duygularını diğer bütün şiirlerinde olduğu gibi bu şiirinde de ortaya koymuştur.

İsa Ünal

Neden Arama

Nedensiz bir gece,
ve sonuçsuz bir sabahı yaşamak...
Kadran bir türlü ayar tutmaz,
benim istediğim satte...
her daim iler gider yelkovan,
akrep peşinde....

bir sabah saatler durduğunda,
nedensiz geldiğim dünyada
sonuçsuz kalırım öylece....
omuzlarda gezerim
bir kaç metre
sessizce alırlar beni
koyarlar sahanın dışına...

aklımda;
hatırlanmaktan bile uzak
sessiz bekleyişlerin ortasında geçirdiğim
sebepsiz geceler geceler kalır bi çare...
oysa ne çok severdin bir sesi duymayı
ve beklemeyi duymak için gecelerce
ve hatta gündüzlerde...

şimdi omuzlarda cansız bir beden,
ve kurşun geçirmeyen sonsuz bir gece,
belkide hiç akşamı olmayan sabah....
nerede kaldı o günlerce beklediğin ses
sevgi, umut....
oyun bitti
son ses nedensiz bir elveda...

hiç sorgulama....

İsa Ünal

Ondan İşte

03.11.2007/ 23,25

Bu gün oraya gittim,
Seni bana getiren ilk sözcüğü duyduğum kapının önüne,
Bana sorduğun o soruyu hatırladım,
Sonra pencereden bakışını, koşar adım bana gelişini
Merdivenlerin en üst basamağında durdum, ellerimi cebime koydum
O halimi çok sevdiğini söyledin ya,
Ondan işte....

Kaçamak buluşmalar yaptığımız şehir merkezine gittim,
İlk dansımızı ederken sende tutuklu kaldığım kafeye uğradım,
Tutukluluk halim kalkar mı diye?
Çaresiz kaldım,
Oradan çıkarken ara sokaklardan yürüdüm birisi görmesin diye,
Hani o kim olduğunu bilmediğimiz birisinin bizi görmesinden hep korkar da,
Ara sokaklardan yürürdük ya,
Ondan işte...

Üşüdüm bu soğuk şehirde,
Sen üşümüştün de Emirgan' a gitmiştik ya,
O geldi aklıma, ısındım birden,
Ellerimi yıllar önce orada bıraktığımı hatırladım,
Ellerinin yanında,
Bulur muyum diye koşar adım gittim emirgana
Benimkiler hala oradaydı seninkileri aradım bulamadım,
Ellerin ellerimi hiç bırakmasın demiştin ya,
Ondan işte...

Sürekli yürüdüğümüz caddeye çıktım sonra,
Hani canımız sıkıldığında hep çıkardık ya,
Yürürken birden adımlarım ağırlaştı, elim telefona gitti,
Sen önden giderdin ben arkadan birlikte görülmeyelim diye,
Telefonla konuşurduk, birimiz önde diğeri arkada
O geldi aklıma...
O sırada ilk filmimizi izlediğimiz sinema takıldı gözlerime,
Titrek adımlarla girdim içeriye,
Hiç değişmemiş koltuklar hala mavi,
Yine öğrenci kuyruğu var girişte,
Saçlarının kokusu geldi burnuma,
O zamandan kalmış fikrimce,
Kokladım kokladım..
Ah insan doyamazmış sevince derdin ya,
Ondan işte...

Bu gün bir bir dolaştım hatıralarımın şehrinde,
Her yerde seni aradım olmadığını bile bile,
Köşkün ayrı bir yeri vardı kalbimde,
Uğramadan geçemedim,
Yapraklar sararmış dökülmüş yerlere,
Üç kişilik çay söyledim garsona
Cips ve çerez almayı unutmadım boş çay içilmez diye,

Hani sen oradan kaçıp gitmiştin de arkandan gelmiştim ya
O geldi aklıma ağladım erkekçe...
Ahh sevgilim ne çok sevmişim seni,
Şimdi ayrılıyorum bu şehirden ve özlemlerimden,
Ötogara yürürken uzaklaşıyorum nefesinden,
Kararıyor aydınlık, tekliyor kalbim, nefesim kesiliyor,
Sen gidersen nefessiz kalırım demiştim ya,
Ondan işte...

İsa Ünal

Ölüden Ses Var...

İki seçenek var önümde
Birincisi;
Yaşayarak ölmek,
İkincisi;
Ölerek yaşamak,
Nefark eder ki;
Ne yapsam değişmeyecek gerçek;
Ben zaten seni tanıdığım gün ölmüşüm....

30.04.2007/ 03,51

İsa Ünal

Ömrüm

Hiç baharım gelmedi benim anne..
Karlar altında geçti ömrüm...
Ne zaman bir boşluktan uzansam güneşe,
Çiğlarla kesildi yolum...
Hiç çiçeklerim açmadı benim,
Hani sen anlatırdın ya;
Masallarda yemyeşil kırları
Sadece masalmıydı onlar...
Ya o şiirlerdeki yedi tepe,
Türkülerde duyduğum kiraz ağacı;
Görmek istediklerimizmiydi sadece anne...
Aldılar masallarımı elimden,
Zincirlere vurdular ömrümü,
Hayatım karlar altında geçti;
Hiç baharım olmadı benim anne..

İsa Ünal

Sana Geldim...

03,12,2003 /00,24

Ne demeli şimdi yalnız geçen yıllara ya da yaşayamadığımız mutluluğa yada engeller koyan topluma, ve beni sensiz yaşamının mecburi çıkmazlarında bırakan her şeye ne demeli. Yalnız geçen karanlık gecelerin karamsar duygulara boğulduğu sensizlik içinde kalmak zorunda kaldığım gecelere lanet mi okumalı. Ne demeli!

Şimdi çok iyi biliyorum ki: o içimde yoğunlaşan ruhumu çepeçevre saran duygularıyla patlamaya hazır duygularıyla savaştığım, kendi kendimle konuşup kalbime senin yerine seslendiğim, daha sonra senin imkânsızlığını düşünüp çılgınca dönen, seni bana getireceğini düşündüğüm saatlerin her saniyesini bir asır gibi yaşadığım, içimde büyüttüğüm özlemin her yanımda hissettirdiği ağrılarla sabahlara kadar kendi kendimi telkin ettiğim ve sana gelmek istememe rağmen sensiz olmak zorunda kaldığım her gece aslında beni sana seni bana getiren bir yolmuş. Ne kadar kutsal bir yolmuş bu sonunda sen olduğun için sevgi olduğu için ve birlikte merhaba diyeceğimiz sabahlara bizi getirdiği için.

Yıllardı aslında bekleyişim senden önce sen vardın senden sonrada sen olacaksın sesini her duyuşunda titreyen kalbimde. Yüzünü her görüşümde bedenimden kopup sana koşan ruhumun en saf duygularında, sana gelmek istedim sana geldim, dünya kadar büyük kalbinde bana da küçücük bir yer verdiğin için, o kalbin sahibi sen olduğun için sendeyim. Gerçeklerden metafizik âlemin en uzak noktalarına kadar her şeyin en güzelini ruhunda cemalinde barındıran eşsiz insan sana geldim belki korkak ürkek bir ceylan gibi bir kır ortasında belki de bir aslanın avına kükremesi gibi bir dağ yamacında geldim... Sesim benim içimde dağlar aştı, çığlar düşürdü ki söylemeyi çok istediğim ama ifade edecek sözcük bulamadığım en sonunda tanrının lutfu ile dudaklarımda sese dönüşen duygularıyla geldim. Söyleyebildiklerim insanların anlam yükleyebildiği sese dönüştürebildikleri kadar sadece. Eğer içimde yıllardır birikenleri anlatmak istesem gerçekten yüzlerce ciltlik daha önce hiç kullanılmamış hiç bilinmeyen sözcüklerden oluşan lügat yazmam gerekirdi. Gerçekten bu hiç yaşanmadı sende hiç tatmadın bunu görmedin böyle bir şeyi. Ne şarkılar tercüman olur bu duyguya ne de şiirlerde bulabilirsin, yaşamayı hak edenlerin ve sadece yaşayanların tadabileceği bir duygu bunları yaşamayı hak ettiğin için sana geldim. Uzak yollardan geldim kalbimden yıllarımdan doğuşumdan ve tanrıya olan aşkımın cüzi boyutundan sana geldim. Ben tanrı değilim hiçbir şeyin en mükemmelini içimde oluşturamam ama benim tanrım var ve kalbime insana duyulacak en büyük aşkı yerleştirmiş. Onu şimdi daha çok seviyorum seni kalbime koyduğu için ve insanların en değerlisi olarak seni bana seçtiği için.

Sana geldim senden kendimden ve tanrıdan geldim, tanrı istedi geldim. Uzak yoldan geldim. Karanlık ve kabus dolu gecelerden yokluğunun zindan karası hüznlerinden geldim sana. An dikenli yollardan geçtim de geldim. Yokluğunun kalbime battığı patikalardan aştım. Şimdi kutsal yolculuğum bitti kalbimdeki dikenleri temizle, varlığın dolsun içime. Sana geldim sende kalmaya sende yaşamaya senle olmaya geçecek olan her sabaha birlikte merhaba demeye ve en önemlisi sen olmaya geldim seninle birlikte. Dünyanın en güzel kelebeği, sen iyi ki varsın, ya olmasaydın ha... Var olduğun için ve varlığımı tamamlamak için sana geldim. Sende büyümek sende kanatlanmak için ve seni kanatlarım yapıp birlikte sonsuza uçmak için geldim.

İsa Ünal

Seni Seviyorum

Seni seviyorum,
Umurumda deęil nefretin, kinin,
Gecelerce susar yine seni severim,
Sabırsızca ümitsizce yanarım,
Yakarım geceleri,
Hayalimde yaşar yinede seni severim.

Bir Sokak Çocuęu büyütürüm içimde,
Kimi kimsesi yok,
Sokaklarda yatar köşe başlarına ararım seni,
Sıcak bir temmuz akşamına sorar,
Bir şubat soęuęunda beklerim
Yinede seni severim...

Hatıraları hayal sayfalarına yazar,
Yasak duvarlara asarım ismini,
Anarşist bir söyleme bürünür
Kurşunların altında severim seni,

Seni seviyorum
Umurumda deęil nefretin, kinin,
Havari olur İSÂ gibi severim seni,
İmkansız diye düşmeden dara,
Derviş olur sabırla beklerim seni

Biliyorum, bir ömür kafi değildir seni sevmeye
Yetmez seneler seni beklemeye,
Gözlerimden hayalin silinince,
Bir mezara komşu olur beklerim seni...

Çünkü;
Seni seviyorum

19.09.2008/01.02

İsa Ünal

Sevdanın Son İzleri

Haykırışların kopar gözlerinden,
Yankılanır;
Şu sevda yüklü tepenin güney yamacında,
Saçların bir deniz melteminde savrulur hoyratça,
Dün denizi yararcasına boy gösteren vapur,
Spritüel eriyişlerden bir örneklem gibi,
Kaybolur akdenizin sonsuz ufuklarında,
Peşinde bıraktığı köpük,
Halka halka yayılan dalga,
Ve kıyıya vuran sessiz çırpıntı
Son izleridir sevdanın bende kalan,

Güneş akşama koşar
Sevda tepesinin arkasına,
Karanlık gece demektir bu saatten sonra
Mumun üzerindeki cılız bir ışık hayat verir geceye,
Birazda titreyerek,
Dört ayak üzerinde duran masa
Ve beyaz bir sayfa alır gözlerimdeki son hayalini,
Sana dair bildiğim bilmediğim ne varsa
Dökülür bir kurşun kalemin ucundan
Müsvette olur bir şiire daha...
Sen bir antoloji gibi yüreğimdeyken hala...

İsa Ünal

Sevgiliye

22.03.2007 / 04,23

Dün gece söz vermişim kendime,
Bir daha şiir yazmayacaktım sevgiliye,
Kulun iradesi külli olur mu? Hiç,
Bir söz düştü kalbimden aldım kalemi elime...

Yine sana geldim sevgilim, yar diye,
Sana yine sevgili diyorum sev diye,
Kötülükler yaşanmışlar yaşanmamışlar var diye
Ölen biri var diyemem içimde...

Ümitle yollarına bakar gözlerim,
Sana uzatırım iska geçer ellerim,
Büyüdükçe küçülür, öldükçe dirilirim,
Burada başlar bütün çelişkilerim...

Bilmem ki kimler var şimdi yerimde,
Hangi fani hayat bulur ellerinde,
Yolda sokakta bir selamı esirgesen de,
Ellerini tutmak için beklerim son nefesimde...

Çünkü;

Tek sen O' sun sevgilim,
Nerede olduğunu bilmesem de...

İsa Ünal

Şifa

07.12.2006/ 01,55

Hasretim oldu gözlerin, bir ateş gibi,
Sesin oldu kurşun sesi, seviyorum der gibi,
Adın aldı marazım, bir ilaç gibi,
Adın ŞİFA ydı....

Gözlerin diye koştum namlunun ateşine
Sevdiğini duymak için kulak verdim kurşuna,
Derman bulmak için inandım adına
Adın ŞİFA ydı....

Gözlerin kayboldu önce karanlık geceden,
Sesin geldi kulağıma seni seven kalbimden
Adın bile kurtaramaz beni artık ölümden.
Güya adın ŞİFA ydı....

İsa Ünal

Yolcu

02.11.2006/ 03.11

Çocuk kalbimde başladı benim yolculuğum,
Sıcak iklimlerden soğuk iklimlere...
Daha yaşıım on yedi, yeni terlemiş bıyığım,
Geçtiğim yollarda adım adım,
Mutluluğu arayan bir çocuğum ben...

Kapalı gözlerle beynimin etrafında döndüm durdum,
Sonra diktasına baş kaldıran bir gerillaya uydum,
Bir gece pusuda öldürülüşünü gördüm,
Her gece namlunun ucunda
Özgürlüğünü arayan bir gencim ben...

Hastalık doluydu sol yanıım sağ yanıım sapasağlam,
Sol yanıımın çaresiydi hayatıma katmaya çalıştığım anlam,
Umut yok sanki karanlık nereye baksam,
Bölük pörçük kalplerde dirhem dirhem
Bütünlüğünü arayan bir parçayım ben...

Titrek bir ses geldi sonra çok uzaklardan,
Seviyorum dedi; dünyaya, insanlara, kurallara aldırmadan
O ses uyandırdı açık gözlerle yattığım uykudan
Musiki misali ruhumu dinlendiren
Bir sese müptela olmuş aşığım ben.

Ses yaklaştıkça gözlerim açıldıkça açıldı,
Benimkilerden farklı bir göz gözlerime takıldı,
Bir korku ile umut kalbime saçıldı,
Karanlık gecelere ışık saçan,
Güneş dolu bir yüreğim ben...

Bir şiirin son dizesi gibi güneşim çekildi,
Gökyüzünün alt yüzüne kara bulutlar dikildi,
Bir şimşek çaktı, o söz gitti yolculuk bitti,
Soğudu kalbim sesim nefesim kesildi
ŞİFA' sını arayan bir hastayım ben...

İsa Ünal

Yorgunum...

02.04.2007 / 01.07

En uzun seferden döndüm,
Sevdiğimden geldim yorgunum,
Eski yar oldum
Eskimeyen diyardan geldim yorgunum...

Gül bahçelerini sırça köşkleri bıraktım,
Yağmurların altında ıslanmayan umutları,
Azgın sularında uysallaştığım ırmakları bıraktım,
Sağa sola koşup çiçek topladığım yem yeşil kırları,
Eski yar oldum
eskimeyen diyardan geldim yorgunum...

Gece vakti seyrettiğim güneşi bıraktım,
Kalbimde yanan o eşsiz ateşi,
Yaşamak için aldığım nefesi bıraktım,
Şimdi çok uzaktayım duyulmaz onun sesi,
Eski yar oldum
eskimeyen diyardan geldim yorgunum...

Cebimdeki son kuruşumu bıraktım,
Mevsimleri yazımı kışımı,
Hayata karşı duruşumu bıraktım,
Kalbimdeki heyecan dolu vuruşu,
Eski yar oldum
eskimeyen diyardan geldim yorgunum...

Dağlarımı sis kaplamış dostlar,
Bedenimde geçmişin ağırlığı var,
Şu turnalar nereye kanat çırpar,
Çok uzakta kaldı o vefasız yar,
Anlaşılan o ki yakında ebedi yolculuk var,
Eski yar oldum,
Eskimeyen diyardan geldim yorgunum...

En uzun seferden döndüm
Sevdiğimden ayrıldım yorgunum...

İsa Ünal

Zan Altında

25.12.2006/ 00,55

Senden sonrası yokmuş anladım

Aslında sende yoksun,

Koşar adım sana gelmek için geçtiğim yollarda yokmuş

Gelirken geçtiğim sadece o cennete girenlerin geçtiği sırat kadar geniş köprü

Ve karşıdan esen ferahlatıcı deniz kokulu meltem

Ancak o köprüyü geçenlerin hissedebileceği güllerin enfes kokusu

Beyaz nergisler, sarıpapatyalar, kırmızı aşk sembolü güller

Bütün açlığını bastıran umut ekmeği

Geleceğe açılan pencere gözlerinden ve gözlerinin kötü geçmişi gizleyen perdeleri

Ve diğer varlığına inandığım bütün sanrılarım

Hiç biri yokmuş...

Dönerken anladım sıratın ne kadar keskin olduğunu

Ve altındaki ateşin kavurucu sıcaklığını,

Nergislerin papatyaların karların altında donduğunu

Ve güllerin ta kalbime kadar batmış kocaman dikenlerinin olduğunu

Gözlerinin gelecekle karışan geçmişi yansıttığını

Ve aydınlık yarınları gözlerindeki perdelerin kapattığını

Ve dönemeyecek kadar bitap olduğumu

Umut ekmeğimin hamurunun sende kaldığını

Var olduğunu Zannettiklerimin olacağını zannettiğim her şeyi zan altında bıraktığını...

İsa Ünal